

Đề bài

Em hãy kể về
một thầy/cô giáo
mà em nhớ mãi.

Bài làm 1

Em có một kỉ niệm sâu sắc với thầy Thanh, chủ nhiệm của em hồi lớp 5. Em không bao giờ quên kỉ niệm ấy, nó nhắc em về tình thầy nghĩa bạn, những kỉ niệm đẹp đẽ của tuổi thơ.

Hồi ấy, em là một học sinh nổi tiếng nghịch ngợm, ít vâng lời thầy. Chẳng hạn, khi ra chơi, em mang vở bạn này bỏ vào cặp bạn kia. Trong một lần đi xem văn nghệ ở sân trường, em giấu dép của một cô giáo... Vì những việc ấy mà thầy chủ nhiệm của em, thầy Thanh, thường gặp em để nhắc nhở, thậm chí phê bình, nêu tên em dưới cờ, gặp bố mẹ em. Em cảm thấy như thầy có thành kiến, luôn để mắt tới em, khiến em không thoải mái.

Nhưng một lần lớp em được phân công đi trồng cây ở bãi ven sông xa thành phố, nơi có dòng sông sâu, nước chảy xiết. Thầy chủ nhiệm nhắc nhở cả lớp: Chỉ được xuống bên rửa chân tay, chứ không được bơi lội giữa dòng, rất nguy hiểm. Hôm ấy, trồng cây buổi sáng xong, em xuống bên rửa chân tay. Nhìn dòng nước trôi, em sinh ra tò mò. Trời lại nóng, em nghĩ tắm ven bờ chắc không sao, phải thử một cái mới được. Trưa ấy, khi mọi người nằm, ngồi dưới gốc cây nghỉ ngơi, em lặng lẽ rủ một bạn ra sông tắm. Bạn ấy không dám tắm, em bảo: “Sợ à? Nhìn tớ đây!”. Rồi bị kích thích bởi sự hăng hái của chính mình, em bắt đầu cởi áo nhảy xuống nước. Lúc đầu ở ven bờ nước chảy không xiết lắm. Nhưng lòng sông dốc, em bất ngờ bị trượt chân và lập tức bị cuốn ra xa. Càng vùng vẫy càng ra xa bờ, bạn em vội kêu to: “Có người chết đuối! Có người chết đuối!”. Còn em mới bơi được một lúc đã thấy đuối sức, vừa hoảng sợ vừa chơi vơi, rồi thấy mình chìm dần... Sau đó các bạn em kể lại: Khi nghe tiếng kêu, thầy Thanh vội chạy tới, xung quanh vắng ngắt không có đồ giang gì, chỉ thấy em đang chơi vơi dưới dòng nước. Thầy vội vàng lao ra, bơi về phía em. Thầy khéo léo tùm tóc em rồi diu vào. Nước trôi nhanh quá phải cách tới trăm mét mới đưa em vào được đến bờ. Thầy nhanh chóng dốc ngược em cho nước thoát ra, rồi làm hô hấp cho em thở đều. Mọi người lúc ấy xúm đến đưa em lên bờ.

Các bạn nói, may mà thầy Thanh là một người thích thể thao, biết bơi lội, nếu không thì việc làm vô kỉ luật của em đã gây ra hậu quả to lớn. Sau lần ấy, nhà trường lại phê bình và nhắc nhở em. Nhưng em thấy việc nhắc tên ấy lại quá nhẹ nhàng. Lỗi của em đáng bị xử phạt nặng hơn mới phải. Nhất là sau đợt ấy thầy Thanh lại bị ốm một thời gian.

Bài làm 2

Gia đình em theo bố chuyển ra thị xã đã được hơn một năm. Hôm nay em mới có dịp về thăm quê. Vừa lên xe, em đã nhận ra cô Nga, cô giáo chủ nhiệm lớp năm của em. Em khoanh tay lễ phép chào cô. Cô mỉm cười kéo tay em ngồi xuống ghế bên cạnh. Cô ân cần hỏi thăm tình hình học tập và sinh hoạt của em. Gặp cô em mừng lắm, bao nhiêu kỉ niệm đẹp về cô lại trỗi dậy trong kí ức của em.

Hồi ấy, quê em nghèo lắm. Đường làng lồi lõm, quanh co. Sau mỗi cơn mưa đất nhão thành bùn dính hết vào chân, đi lại rất khó khăn. Mọi người trong làng làm việc quần quật suốt ngày ngoài đồng, quanh năm vất vả. Trẻ em phải phụ giúp cha mẹ, những việc lặt vặt trong nhà như dọn dẹp nhà cửa, nấu cơm, rửa chén...

Sáng sáng em đi học cùng bạn Lâm. Nhà bạn ấy cách nhà em một xóm. Hôm ấy, chờ mãi không tới Lâm đến rú, em đành đi đến trường một mình. Suốt ngày mưa phùn lầy rầy, không khí ướt và lạnh. Bầu trời xám xịt, mặt trời bị che khuất sau những đám mây dày sũng nước. Đến lớp em thấy bạn nào cũng co ro vì lạnh, chân tay, quần áo lem nhem bùn đất. Cô Nga nhìn chúng em với đôi mắt ái ngại và thương cảm. Cô khen chúng em chịu khó và chăm học, rồi cô bắt đầu giảng bài như thường lệ. Chúng em chăm chú nghe, quên cả trời đất đang mưa lạnh.

Giờ ra chơi, các bạn ùa nhau ra hành lang, túm năm tùm ba chuyện trò vui vẻ. Em nhớ Lâm và định bụng tan học sẽ đến thăm xem bạn ấy vì sao nghỉ học. Buổi trưa ăn cơm xong, nghĩ tới đoạn đường đến nhà Lâm em ngại quá. Em chui tọt vào chăn và ngủ quên mất. Mãi đến tối, lấy hết can đảm em dần bước trên con đường trơn trượt để đến nhà Lâm. Em ngạc nhiên khi thấy, bên ngọn đèn dầu cô Nga đang hướng dẫn Lâm làm bài tập toán. Lâm quàng chiếc khăn kín cổ, mặt đỏ bừng như người đang sốt. Nhìn cảnh ấy lòng em xao xuyến. Em thương Lâm và cô bao nhiêu thì lại trách mình bấy nhiêu. Lẽ ra, khi tan học em phải tới với Lâm ngay để giúp bạn ấy chép bài, làm bài mới đúng. Em thật có lỗi!

Dường như nhận ra vẻ bối rối của em, cô Nga tươi cười bảo: “Đạt tới thăm Lâm đây ư? Tốt lắm! Cô và hai em cùng giải mấy bài toán khó này nhé!” Thế rồi cô lại hướng dẫn cặn kẽ cho đến khi Lâm tự làm được bài.

Mẹ Lâm nói với em: “Hôm qua, Lâm ra đồng giúp bác nhổ cỏ lúa suốt buổi chiều nên bị cảm. Đêm nó sốt cao quá nên sáng nay phải nghỉ học. Nó mong cháu mãi đấy!”. Nghe bác nói em càng ân hận, trách mình sao quá vô tâm.

Chín giờ khuya, cô cùng em trở về trên con đường lầy lội. Cô dặn em: “Nếu mai Lâm chưa đi học thì Đạt tới chép bài cho Lâm nhé! Bạn bè phải giúp đỡ nhau lúc khó khăn em ạ!”. Em tần ngần đứng nhìn theo ánh đèn trong tay cô xa dần mà lòng dâng lên niềm kính phục và quý mến cô vô hạn.

Hơn một năm sống trong ngôi trường mới, em luôn nhớ tới những tháng ngày thơ ấu dưới mái trường làng với bao kỉ niệm khó quên về thầy cô, bạn bè thân yêu – mái trường nơi quê nghèo nhưng ấm áp tình người.

Bài làm 3: Người thầy thương bình

Ai trong chúng ta cũng từng được nhiều thầy cô dạy dỗ, tuy mỗi người một tính cách, một phương pháp giảng dạy riêng nhưng tất cả các thầy cô đó

đều có một điểm chung là luôn tận tụy truyền đạt kiến thức cho các học trò của mình. Tôi cũng thế và tôi yêu cầu tất cả các thầy cô của mình, nhưng có lẽ người để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng tôi nhất là thầy Tuấn, thầy giáo dạy môn Văn học kì hai năm lớp 5 của tôi.

Vốn là một học sinh cá biệt, vào giờ học tôi không bao giờ tập trung nghe giảng, không chọc bạn ngồi trước thì cũng nói chuyện với người bạn bên cạnh. Các thầy cô giáo khác đã nhiều lần nhắc nhở, thậm chí bắt làm bản tự kiểm điểm nhưng tôi vẫn chứng nào tật nấy. Trong các môn học tôi lại ghét nhất môn văn vì thế vào giờ này tôi thường ngủ gật hoặc đọc truyện tranh. Học kì hai cô giáo nghỉ sinh em bé, thầy Tuấn được phân công tới dạy lớp tôi. Buổi đầu tiên nhận lớp, thầy xuất hiện trước mắt hơn 30 đứa học sinh trong trang phục giản dị, sau cặp kiềng cạp là đôi mắt nghiêm nghị, mái tóc đã điểm bạc nhưng trông thầy vẫn còn nhanh nhẹn. Điều khiến tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nhìn thầy đó chính là đôi nặng trên tay thầy. Sau khi giới thiệu tên, thầy đi vào bài giảng ngay. Cứ nghĩ như những giờ văn trước tôi thản nhiên gục xuống bàn ngủ, đang mơ màng tôi thấy thẳng bạn bên cạnh huých vào cùi tay đánh thức tôi dậy. Ngược mặt lên tôi thấy thầy đứng đó từ bao giờ nhìn tôi bằng ánh mắt nghiêm nghị. Kết quả là suốt buổi học đó tôi phải úp mặt vào tường chịu phạt và về nhà viết bản tự kiểm điểm.

Sau lần đó tôi đâm ra ghét thầy, và dường như thầy cũng cảm nhận được điều đó nên ra sức “đi” tôi bằng cách tiết học nào của thầy, thầy cũng kêu tôi lên trả bài. Không thuộc thì cuối buổi phải ở lại để học, tất nhiên là dưới sự kèm cặp của thầy, khi nào thuộc thầy mới cho nghỉ. Không còn những buổi cùng lũ bạn đá banh vì phải học bài thêm, tôi đâm ra oán giận thầy ngày càng nhiều.

Một lần thầy tới trễ, tôi nghĩ trò, tôi giả dạng dáng đi cà nhắc của thầy rồi cười khoái trá, không có ai cổ vũ tôi như những lần tôi làm trò hề cho các bạn xem. Mọi ánh mắt đều nhìn về phía sau lưng tôi. Tôi quay lại thì thấy thầy đứng sau lưng mình từ bao giờ, tôi và cả lớp chờ một cơn thịnh nộ trút xuống. Khác với dự đoán của mọi người thầy lặng lẽ chống nặng bước về phía bàn giáo viên, không khí trong lớp chùng xuống. Thầy vẫn tiếp tục giảng bài, suốt giờ học tôi len lén nhìn thầy trong lòng phập phồng lo lắng nhưng thầy vẫn say sưa giảng bài như mọi hôm.

Chiều hôm sau, trên đường đi học về khi qua đường không may tôi va quẹt xe với hai thanh niên. Hai người này hùng hổ xông vào tôi túm lấy cổ áo đòi đánh. Bỗng một tiếng quát vang lên: “Buông cậu ấy ra”. Nghe giọng nói quen quen tôi quay lại, thầy Tuấn đang đứng đó với đôi nặng gỗ trên tay. Hai tên còn đồ không tỏ gì sợ hãi, một tên ném điếu thuốc lá xuống đất, ra lệnh cho tên kia: “Dạy cho tên lo chuyện bao đồng này một bài học đi”. Hai tên ấy lao vào tấn công thầy, dù chỉ một chân và đôi nặng gỗ trên tay nhưng thầy vẫn hạ gục được bọn chúng dễ dàng. Thầy ân cần đỡ tôi dậy trong khi tôi vẫn còn há miệng ngạc nhiên. Hiểu được điều tôi thắc mắc thầy vui vẻ giải thích: “Trước đây thầy là lính đặc công mà”.

Từ đó tôi nhìn thầy bằng ánh mắt khác, ánh mắt vừa biết ơn vừa khâm phục. Cũng từ đó tôi nhận ra một điều rằng cách trả ơn hay nhất dành cho thầy đó chính là cần phải chăm chỉ học tập. Và cũng từ đó tôi nhận ra một điều học môn văn thật thú vị, giờ học văn của thầy trở thành môn học tôi ưa thích nhất. Thầy đã mang đến cho tôi chân trời tri thức, những tấm lòng nhân hậu, những sự cảm thông sâu sắc. Tôi đã yêu môn văn từ lúc nào chẳng biết, từ một học sinh yếu văn nhất lớp tôi trở thành học sinh giỏi văn trước sự ngạc nhiên của các bạn trong lớp. Hồi trước những tác phẩm văn chương dài cỡ vài trang là tôi đã không đọc vậy mà bây giờ hề có tác phẩm bất hủ thầy chỉ cho là tôi lười mua đọc bằng được. Tất cả những điều ấy là nhờ công lao của thầy, người thầy đã cống hiến một phần xương thịt cho đất nước, giờ đây lại cống hiến kiến thức của mình cho bao thế hệ học sinh. Cảm ơn thầy, người thầy đến trường với đôi nặng gổ và một trái tim yêu thương học trò không gì sánh nổi.

Bài làm 4: Người cha thứ hai của tôi

Thầy xuất hiện như một vị cứu tinh của đời tôi. Con đường học tập, tương lai của tôi đáng lẽ sẽ còn đi xuống rất nhiều nếu ngày đó tôi không gặp thầy. May mắn đã không cho tôi cơ hội thi vào trường mình thích và vào lớp đứng đầu khối sáu chỉ bởi nửa điểm. Nhưng đến bây giờ tôi vẫn không ngờ việc thiếu nửa điểm ấy đã làm thay đổi tất cả, tôi suýt nữa đã không được học với thầy.

Chính tình yêu thương học sinh vô bờ bến của thầy đã làm thay đổi tính cách ngang bướng, chán học của tôi. Thầy đã đưa tâm hồn tôi từ nơi sâu thẳm của chán nản, thất vọng, đến vùng đất tràn đầy ánh sáng của niềm tin. Thầy đã dạy cho tôi bài học làm người, biết đứng lên khi vấp ngã và đối đầu với thử thách. Thầy cho tôi tất cả những điều mà tôi còn thiếu. Tôi sẽ không bao giờ làm được việc gì nếu thiếu những điều tưởng chừng rất nhỏ bé ấy. ngày ấy, tôi hay bị thầy đánh vì tội ẩu, nhưng chính sự nghiêm khắc của thầy đã giúp tôi nắm vững được bài và càng ngày càng ham học hơn.

Thầy như người cha thứ hai của tôi, một người cha mà tôi hết lòng kính trọng, nhớ ơn. Suốt đời tôi sẽ không bao giờ quên được công lao trời biển của thầy.

Thầy ơi, em sẽ cố gắng học thật giỏi để mãi mãi xứng đáng là học trò của thầy. Em sẽ nuôi dưỡng, nâng niu ngọn lửa cháy bỏng của niềm tin và nghị lực mà ngày nào thầy đã trao cho em, ngọn lửa bất diệt ấy sẽ tồn tại mãi mãi trong em. Thầy ơi, em cảm ơn thầy nhiều lắm. Em xin kính gửi tất cả lòng kính trọng của mình đến thầy Trần Cao Vĩnh Tuyên, người thầy đầu tiên của em.

Diệu Hoa

Bài làm 5: Lời tạ lỗi cùng thầy

Rồi một ngày con xa rời mái trường thân yêu, xa rời thầy cô và bạn bè để bước vào cuộc sống, con mới thấy nuối tiếc cho những tháng ngày đã qua... Cái thuở bình yên, mộng mơ của một thời tuổi xanh, áo trắng đã không còn nữa, mà thay vào đó là nỗi buồn! Nỗi buồn của những lần vấp ngã trước vòng quay khắc nghiệt, đầy cam bẫy của hiện thực cuộc sống: Bài học ngày xưa thầy đã dạy còn đâu?! Kiến thức bao năm đèn sách giờ chỉ còn là một lỗ hổng lớn; không đủ để giúp con đứng vững và đi trên con đường đời...

Thưa thầy! Khi thời gian trôi qua, con mới nhận ra rằng sự nghèo nàn tri thức là sự thiếu hụt, mất mát nghiêm trọng cho tuổi trẻ của con; và cho đầu xót xa, hối hận thì cũng đã muộn rồi!

Ngày xưa... con đã không hiểu được rằng tuổi học trò đầy mơ mộng nhưng cũng phải đầy hoài bão cho tương lai. “Bài học chiều nay” mà thầy đã dạy chính là điều cần thiết để con thực hiện hoài bão ấy. Thế nhưng, bài học đó con đã “bỏ quên ngoài cửa lớp”, để đắm mình “nằm nghe chim hót” và mộng “thành bướm và hoa!”

Ngày xưa... con đã không hiểu rằng tuổi học trò đầy sôi động, vui chơi nhưng cũng không được quên rèn luyện kiến thức. “Bài tập hôm qua” thầy cho, con “bỏ vào ngăn khóa kín” để “lượn lờ theo từng vòng sóng” cùng “cú ngã điệu đà” trên “sân trượt patin”.

Ngày xưa... con đã tập tành ngồi “bên ly cà phê đen” để đốt “thời gian bằng khói thuốc” mà quên đi rằng thời gian đã trôi đi sẽ không bao giờ trở lại! Con đã quên đi sự kỳ vọng của Mẹ Cha, công lao của thầy, con mãi vui chơi và chỉ biết “Sống cho mình và không bao giờ mơ ước”. Tương lai ra sao? Mình là ai? Tôi sẽ là ai? Con cũng không bao giờ tự hỏi!

Thưa thầy! Con trượt dài trên sự hư hỏng của bản thân, con đã tự đánh mất tương lai của mình, con giết mình, con hốt hoảng khi dần nhận ra: mình đã phụ lòng mẹ cha, phụ công thầy sớm khuya dạy dỗ.

Xin thầy tha lỗi cho con, khi “khuya nay” con tỉnh cờ “qua ngõ nhà thầy”; thầy vẫn còn ngồi “soạn bài trong tiếng ho khan” – lòng con nhói đau! Thầy đã tận tụy vì chúng con với mong ước duy nhất là sự thành đạt trong tương lai của những thế hệ mà thầy đã bỏ công dạy dỗ...

Thưa thầy! Đến bây giờ con mới hiểu được thì đã muộn rồi, tất cả đã làm phụ ơn thầy rồi! Con chột khóc... “Điều giản đơn: cho là nhận” ấy giản dị, bình thường lắm mà con đã vô tâm “không thuộc!”.

Con xin thầy thứ lỗi, dẫu có muộn màng... Thầy ơi!

Bùi Tá Phạm Vinh